

Rezervni starešine mokri, a uspešni

Za zgled: taktično orientacijska vaja z izpiti za rezervne vojaške starešine krajevne organizacije ZRVS Stadion

V okviru mogočega in do meje dovoljenega bomo orisali za zgled eno izmed dejanj v dogajanju, ki je občanom nasploh nemara manj znano: nenehno usposabljanje rezervnih vojaških starešin, sprotno seznanjanje z novostmi v vojaški tehniki in prijemih, preverjanje in dokazovanje znanja rezervnih vojaških starešin. Ko smo rekli »za zgled«, nismo mislili na kako izjemnost v načinih ali dosežkih, marveč zgled, kako te stvari tečejo že precej let v vseh šestih krajevnih organizacijah Zveze rezervnih vojaških starešin bežigradske občine in podobno tudi v drugih občinah, ne le pri Krajevnom odboru ZRVS Stadion.

Za krajevno organizacijo Stadion je bilo letos novo predvsem to, da so predstavili prizorišče z območja med črnuškim mostom in vrhom Rašice na jug, na pobočja in globače med Igom in Mokrcem.

Vsi rezervni vojaški starešine so dobili že pred štirinajstimi dnevi pozive. Seznanili so jih s časom in krajem, z zahtevami vaje in z gradivom, ki ga je treba obvladati, z dodatnimi navodili, kje se ta vojaška učenost najde, z opozorilom, da se je obvezno poprej udeležiti seminarja, kjer se bo vsakdo še natančneje seznanil z zahtevami in možnostmi, in — tudi to je pomembno — da bo vaja z izpiti ob vsakem vremenu.

Udeležba na seminarjih je bila dobra, le nekaj drugega se je zadnje dni kazalo čedalje bolj: vso drugo polovico tedna je deževalo, tu pa tam kar lilo, in se hladilo; za dan vaje pa so vremenoslovci napovedovali še hujšo ohladitev s snegom prav do nižin.

NA POT KLJUB DEŽJU

Malopred sedmo, ko je deževalo čedalje bolj — snega pa le ni bilo — je rezervni major Tano Mikuletič, vodja delovne točke številka ena, pred vrati Doma izrekel prvi ukaz: »Patrola številka ena — na pot!« Gručo desetih mož, za čudo brez dežnikov, je vodil Franc Borko. Teda se je iz zelenega gozda, kljub dežju in megli, ki se je lepila na pobočja, oglasila kukavica. »Skoda, res škoda, da je dež,« so ob tem rekli fantje in moške.

Na drugi točki je vodja komisije za izpit iz vojaške teorije, rezervni polkovnik Mile Tatalović, s člani komisije že preverjal znanje članov druge patrole, in takrat, točno ob pol osmih,

je na strelišču zapokalo; prva skupina se je preskušala v streljanju.

Na strelišču je pred varovalno vrstico z rdečimi in belimi zastavicami pričakal vsako patrolo, ali skupino, če rečemo drugače, rezervni starešina ekonom Franc Avguštin, odgovoren za vso materialno oskrbo. Tu je delil tudi bloke za obljubljeni »partizanski pasulj«. Pod napetimi zelenimi plahutami so stali strelci s puškami v rokah in gledali proti oddaljenim tarčam. Poveljnik strelišča, tretje točke, rezervni kapetan Valentin Lemut, je ukazal po megafonu: »Poklekni! Po pet polni!« Poklekli so in nabili puške.

Tla so bila premokra, da bi silili ljudi, naj streljajo leže. Klečeč na enem ko-

Na taktično orientacijski vaji so se morali udeleženci izkazati tudi v streljanju z vojaško puško. Nekateri so dokazali, da so dobri strelci.

leni so merili v tarče, vidne daleč v megleni sivini deževnega jutra, in potem je zapokalo. Ko so se med mokrim svetlim zelenjem komaj oživelega pomladnega gozda porazgubili odmevi petdesetih strelcev, in ko je vseh deset strelcev skupine odložilo orožje in je kapetan Lemut to preveril, sta šla k tarčam rezervni kapetan I. razreda Drago Smrke z žepnim oddajnikom v rokah in njegov pomočnik. »Tarča ena: tri, štiri, sedem, sedem, konec,« je poročal kapetan Smrke. »Tarča dve: štiri, štiri, ena, konec.« In tako naprej, do desete tarče. To je bila druga skupina; že v prvi, ko se je v

jutranji motnjavi in dežju zares slabo videlo, je zadel Franc Požum dvakrat desetico, pa devetico in osmico.

Ko je major Mikuletič spustil na pot četrto skupino, se je prva že pripeljala — po karti — daleč navzgor, na Dobravico pod Mokrcem, na četrto delovno točko, kjer je bilo treba opraviti taktično bojno nalogo. Za to moraš obvladati precej: topografijo, vojaško teorijo, poznati sestavo in moč formacij ter seveda pravila tiktike. Na tej točki je razmestil vodja komisije rezervni polkovnik Janez Jaklič člane komisije pod kozolec in pod streho na pol razpadlega skednja. Na dežju bi bilo res nerodno razgrinjati karte in risati po njih ter pisati povelja. S točke bi se moralo videti vse prizorišče, kjer je bilo treba postaviti in razme-

stiti zasedo. Bi se moralo, pravim, vendar se ni, ker je ravno odločilni ovinek zakrivala gosta megla. »Ravno zdaj je moral prilesti vrag sivi z barja na ta kraj,« se je jezil pohodnik, »ne vidim glavnega ovinka.« Član komisije ga je naglo »vzel v roke«. »Zarišite na karti, kje stojimo.« »Narislal sem.« »Ali vidite na karti tale ovinek, ki je pod nami, pa onega spodaj, ki se tudi vidi?« »Imam ju.« »Če sta tadvna na karti prava, bo tudi tisti v megli resničen na karti. Narisite na karto razpored, in napišite bojno povelje. Otipali boste lahko spodaj od blizu.«

POHVALILI »PARTIZANSKI PASULJ«

Kot zmeraj je čas tekel tudi tokrat, skupine so se zvrščale po posameznih točkah, dež je pršel zdaj bolj zdaj manj, komisije so polagoma seštevale rezultate, spodaj, v Domu obrambne vzgoje, pa je bila pravzaprav čedalje hujša gneča. Tistim udeležencem »Stadiona«, ki so nalogo že opravili, so potrjevali udeležbo na vaji, v jedilnici pa so posamezne skupine natepavale »partizanski pasulj«.

Vojaški avtobus je pripeljal gojence vojaške gimnazije iz Ljubljane. Vodil jih je kapetan I. razreda Marjan Pivk, in njihova akcija je bila povezana s krajevnim odborom ZRVS, ker stoji šola pač na »stadionskem« območju in ker nenehno sodeluje s krajevno organizacijo. Z gojenci, ki so tokrat prvič streljali z vojaško puško, je šel na teren tudi Franc Kržišnik — Ris, nekdanji borec Sercejeve brigade, da je gojencem na kraju samem povedal in pokazal, kod in kako je tód manevrirala Sercejeva brigada tja do septembra 1943, ko je odšla nad Grčarice, v druge hude boje in naposled na legendarno pot na Stajersko.

Okoli enajstih je glavni poveljnik »Stadiona« Stane Prosen že lahko poročal predsedniku SZDL občine Bežigrad Jožku Pirnarju, da bo naloga že dopoldne uspešno opravljena. Sicer se je Stane Prosen v mnogih opravkih ves čas pehal sem in tja, saj je moral držati vse niti v rokah. Vprašali smo ga, tako zavzetega in prizadevnega, ali ima kakšno posebno pripombo ali izjavo.

»Da, imam! Pohvaliti je treba vojašnico Ljuba Serceja, ki tako pomaga. In druge naše ljudi, iz odbora in zunaj njega, ki so tudi prizadevni in odgovorni. Pa še nekaj: Zelim, da bi jutri tudi krajevni organizaciji Posavje teklo tako gladko, kot je nam.«

STEFAN KALISNIK

REZERVNI STAREŠINE!

Obč. odbor Zveze rezervnih vojaških starešin obvešča, da bodo seminarji za KO ZRVS »Boris Kidrič« 11. in 12. maja ob 17. uri v vojašnici Lj. Serceja, za KO ZRVS Črnuče 12. maja ob 18. uri v kinodvorani na Črnučah in za KO ZRVS Savsko naselje 17. maja ob 17.30 v domu kraj. skupnosti Sav. naselje. Taktične orientacijske vaje na Igu bodo: 15. maja v organizaciji KO ZRVS »Boris Kidrič«, 16. maja (Bežigrad), 22. maja (Savsko naselje) in 23. maja (Črnuče).

Za zamudnike letos ne bo vaj in izpitov zato upoštevajte navodila na pozivih.

Joj, kje so tisti zlati časi, ko smo imeli le en (pokvarjen) radijski sprejemnik! In še na njem smo lahko »ujeli« le »Ljubljano«... Pa kaj bi tarnal o tistih časih. Napredek, za katerega sem z vsem srcem in dušo, je šel naprej. Izbruhnila je televizija in kaj bi bilo bolj narobe, da je tudi pri nas ne bi kupili!

Čas pa beži in tehnika napreduje. Poprej smo lahko na tistem »prvem« televizorju gledali le »Ljubljano«, pa še tisto — s prekinitvami. Povsem logično je bilo da smo morali s časom v korak. No, zato smo stari televizor prepeljali v vikend in si omislili novega.

Toda, naj se vam najprej predstavim: naša družina šteje — mojo najboljšo polovico, hčerko, sina, mene in seveda mojo zlato taščo. Pet nas je torej...

Kako pa smo prišli do te najnovejše pridobitve, vam bom čisto na kratko pojasnil.

Pred dnevi sem kot doživljenjski »v. d.« predsednik družinskega sveta, in tajnik hkrati — žena je namreč doživljenjski predsednik — skil-

cal po kosilu izredni sestanek in prosil vse prisotne za malce potrpežljivosti. Ko sem razložil, da se moramo preudarno odločiti, kako in kaj z novim televizorjem, je prva povzela besedo žena:

— Res je skrajni čas, da kupimo novega. Na »Avstrijo« so tako lepi filmi, da je kaj. Le zakaj jih mi nimamo?

— Jaz sem za takega — je dejal sin — da bomo lahko gledali tudi druge programe.

Če povemo, da je posnetek s Samove ulice, bo morda kdo mislil, da predstavljamo »Centralno bežigradsko smetišče«. Precejšnja jama (od kdove kdaj) je že kar napolnjena z različnimi odpadki. Kaj hočemo, ko pa je tako blizu. Nerodno je le to, da ni razsvetljena in se je ponoči nekaj ljubiteljev čistega okolja pri dovažanju smeti že poškodovalo.

Ne bomo menda vedno gledali le magnetoskopske prenosne športnih dogodkov.

— Drugačen kot barvni sploh ne pride več v poštev. Saj me je že sram pred kolegicami, ki si »modro« ogledujejo v barvah, jaz pa izpadem kot pravi analfabet med njimi — je zagostolela hčerka.

— Tudi otroške oddaje — je pripomnila tašča z glasom, ki ne trpi ugovarjanja — so vse nekaj drugega v barvah, kot pa v črni belih tehnikah. Tudi jaz, ki seveda najraje gledam šport in kavbojke, sem moral k tej tehni razpravi nekaj dodati:

— Točno! Strinjam se! Da jem predlog na glasovanje: kupili bomo barvni televizor z največ programi, kar jih je moč dobiti v trgovini! Predlog je bil soglasno sprejet in začel sem z odisejajo okoli potrošniškega kredita; čez teden dni je bil televizor že doma. Zdaj samo še montaža in... Ko pa je prišel monter — prijatelj, ki me je tri tedne vlekel za nos (montiral je toliko anten, da bi moral zanje imeti orožni list!), smo se prvič vsedli — prav vsi — v dnevni sobi in, no, in tedaj se je pravzaprav šele začelo...

— Joj, danes je pa lep film na »Avstriji«, je tlesnila žena z rokama in že iskala robček, da si bo lahko otirala

solze ob tenkočutni zgodbi.

Prav tedaj pa je bil perfekten nogomet, ki bi ga tako rad gledal. Sin je bil za kavbojko na »Koprno«, hči je rekla, da ima »Zagreb« čudovito dramo in nas hkrati kritično gledala, češ, kakšne primitivce in antikulturnike ima za starše. Ljuba tašča pa je nemo gledala predse in se že potolažila z dejstvom, da z risankami ne bo nič.

Najbrž vam ne bo težko uganiti, da smo se že prvi dan sprli, kdo bo kaj gledal. Vsak je odšel v svojo sobo, in tako vdušje je trajalo ves teden, dokler... dokler nisem (sicer dostojno) vzhropel in zahteval ponovni posvet družinskega sveta.

— Menim — sem čimbolj mirno in pokorno dejal — da je s to našo novo investicijo v družinski standard nekaj narobe. Zato bi, če se strinjate, predlagal naslednje: poleg tega novega televizorja in treh radijskih sprejemnikov, ki jih imamo, je nujno, da kupimo še tri prenosne televizorje, da si bo lahko vsakdo izmed nas potešil svoje kulturne potrebe ter zadostil vsesplošni razgledanosti. Kajti nemogoče je, da bi si skakali v lase oziroma v mali ekran, ker ima pač vsak svoje želje in potrebe ter pogled na svet.

Ne vem sicer, kaj so si tisti hip mislili sosede, kajti

vsi člani družinskega sveta — s taščo vred — so začeli vpiti »Hurra« in »Bravo, oče!«.

Počakati smo morali sicer nekaj mesecev, da smo odplačali prvi kredit, da bi lahko najel novega. In dočakali smo ta dan, saj sem medtem delal honorarno na vseh straneh, da bi ga čimprej odplačali. Kupili smo torej tri prenosne televizorje. Vse lepo in prav...

Toda, kaj bi bilo, če ne bi tudi ob tem nastali novi, nepredvideni problemi!

Ko si je vsak zainteresirani odnesel v svojo sobo »svojo« televizor (ob radijskih sprejemnikih, seveda), smo ugotovili, da za vso to radijsko-televizijsko tehniko, ni dovolj — VTICNIC!!! Pomislite, vticnic!

Jasno, potem so polena in kamenje leteli na te ignorantne projektante, ki se sploh ne spoznajo na nič, na tehniko, na standard, in sploh, ali je to kak standard, itd.

Kot dobro zgrajen občan, ki je na sestankih in ob raznih razpravah navajen tudi molčati, sem že predvidel novi »bojni« načrt: izposodil si bom nekaj denarja, »rnil« drugi kredit, da bi lahko najel v banki gotovinskega, s katerim bom lahko plačal zidarja in elektrika, ki bosta morala razbiti najmanj pol stanovanja za namestitve novih vticnic, da bo volk sit in koza cela!

Vabim vas, da pridete k meni na obisk. Videli boste, kako je pri nas »lušteno« in glasno, predvsem pa, kaj je to — demokracija!

Zivijo! TELEVIZIJOMAN